

Шукри Худованди мутаъол, ки имрӯз ватани азиз ва бихиштосоям Тоҷикистон, бо рохбарии Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои муаззами миллат, сохиби хиради худодод Президенти кишвар мухтарам Эмомали Раҳмон, рӯ ба бехбуди ниҳода дар катори мамлакатҳои пешрафтаи ҷаҳон ҷой гирифта истодааст. Ин аз сиёсати хирадмандонаи Пешвои миллат дарак медиҳад. Онҳое, ки ҳодисаҳои солҳои навадумро бо ҷашми сар диданду дар хотир доранд ба кадри ваҳдат бештар мерасанд. Акнун имрӯз мо бояд ҷавобро аз он рӯзҳои барои миллати мо талх оғох кунем. Хеч кас ҳақ надорад таърихи халқи худро фаромӯш кунад: солҳои ҷангу нооромӣ, гуруснагӣ, рӯзхое, ки бародар муқобили бародар силоҳ бардошт, даврае, ки писар душмани падар гашт. Бадхонии миллат тавонистанд, ки моро ба гурӯҳҳо ҷудо намуда, муқобили якдигар барангезонанд. Ин барои миллати тоҷик дарси ибрат аст. Мутаасифона, имрӯз баъзе ҳизбу ҳаракатҳои ба ном исломӣ, аз ҷумла ТЭТ ХНИТ бо истифода аз номи поки дини ислом меҳонанд бори дигар моро ба вартаи ҷудой ва тафриқа андозанд.

Борҳо шояди он мешавам, ки одамон бо дин ва ақидаҳои динии мардум бозӣ мекунанд. Садохое шунида мешаванд, ки гӯё маҳз рохбарон ва пайравони ҳизбу ҳаракатҳои ба ном исломӣ буданд, ки ба тоҷикон сулҳ оварданд – «каҳрамони миллат», «камхори мардум», «модарону падарони миллат»! Аммо дар асл масъала тамоман дигар буд. Имрӯз ошкор гардид, ки шуълаи ин ҷангро кӣ афрӯхт. Аввалан ҷонфидоии Сарвари давлат мухтарам Эмомалӣ Раҳмон буд, ки тоҷиконро сари як миз овард ва дар натиҷаи кушишҳои зиёд қарордоди сулҳ ба имзо расид. Сониян ноилҷӣ ва парокандагии гурӯҳҳои муқолиф буд, ки баъд аз куштори мардум, муқобили якдигар бархоста, ҷангҳои дохилро оғоз намуданд. Дар натиҷа дастаҳои горагари собиқ муқолифони тоҷик пайдо шуда, ба талаву торҷ ва куштори мардуми осоишта пардохтанд.

Ҷумҳурии Тоҷикистон бо таҷрибаи талхе, ки дар солҳои ҷанги шаҳрвандӣ аз сар гузаронид, азияту фӯҷаеи мардуми ҷангзадаи Сурия, Яман, Либия, Ироқ, Афғонистон ва дигар кишварҳоро ба таври амиктар эҳсос мекунад. Баҳусус хангоме, ки ашхос ва қувваҳои бадхонии манфиатҷӯ ба монанди Кабирӣ бо суиистифода аз боварҳои динии мардум меҳонанд мақсадҳои нопоки ҳешро дар кишварҳои мусулмоннишин амалӣ намоянд оқибати он фӯҷабор аст.

Расулullo (с) дар ҳадисе мефармоянд: «Дар охири замон гурӯҳе пайдо мешаванд, ки наврасида, навҷавони камакл ва камфаҳманд. Бехтарин суҳанхоро меғӯянд ва Куръон меҳонанд, вале аз ғарданашон поёнтар таҷовуз намекунад. Ба иллати саҳтгирӣ ва тундравӣ аз дин ҳориҷ мешаванд, ҳамҷунон, ки тир аз қамон ҳориҷ мешавад...» Имрӯз ин ғуна шахс Муҳиддин Кабирӣ ва ҳаммаслақонаш мебошанд. Бузургони мо фармудаанд: «Парҳез аз он мағас ки бо мор нишаст» Он мағас Кабирӣ ва пайравонаш мебошанд, ки бояд мо имрӯз аз он парҳез кунем ва ба суҳанҳои аҳмақонаи онҳо бовар накунем ва ҳар як қаф ҳоки ватанро хифз намоем.

Бахш оид ба қорҳои дин, танзими анъана ва ҷашну маросими миллии МИХД ноҳияи Зафаробод